

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 312/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **JUDr. Magdalény Kollárovej**, Legionárska 1/C, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu CIBS s.r.o. v konkurze, Svätovavrinecká 13920/10, Bratislava, zastúpenej LEGALSKILLS.SK, s.r.o., Legionárska 1/C, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní sp. zn. B1-2Cbi/8/2023 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 3CoKR/67/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť rozhodnutia krajského súdu č. k. 3CoKR/63/2024-330 a č. k. 3CoKR/67/2024-332 z 30. decembra 2024, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať jej finančné zadostučinenie 1 000 eur a náhradu trov konania. Uvedenie nesprávnej spisovej značky napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. **3CoKR/67/2024-330** v ústavnej sťažnosti ústavný súd považoval len za zrejmú nesprávnosť a, vychádzajúc z príloh sťažnosti, vymedzil predmet konania pred ústavným súdom uvedením správneho č. k. **3CoKR/63/2024-330**.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka sa žalobou podanou na súde 13. apríla 2023 domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť k rukám správcu konkurznej podstaty 45 752 eur s príslušenstvom. Podaním doručeným 7. novembra 2023 sťažovateľka oznámila súdu, že 13. apríla 2023 podala totožnú

žalobu, pričom došlo k omylu pri výbere adresáta, keď namiesto príslušného Okresného súdu Bratislava III (ktorý bol v texte žaloby označený ako adresát) vybrala nesprávny súd Okresný súd Bratislava I. Podanie na Okresný súd Bratislava I je datované 13. apríla 2023 o 17.56 h a hneď po zistení omylu bolo následne rovnaké podanie zaslané aj na Okresný súd Bratislava III datované 13. apríla 2023 o 18.09 h. Právny zástupca sťažovateľky nedávno zistil, že mu bol zriadený prístup k spisu sp. zn. B1-2Cbi/8/2023, ktorý je vedený na totožné konanie, ktoré už prebieha na Mestskom súde Bratislava III (ďalej len „mestský súd“) pod sp. zn. 23Cb/46/2023. Keďže žaloba nebola určená Okresnému súdu Bratislava I, ide o nulitný právny úkon a súd by na žalobu mal nahliadať ako na nepodanú. Mestský súd výzvou zo 14. novembra 2023 vyzval sťažovateľku, aby súdu vzhľadom na jej omyl oznámila, či trvá na podanej žalobe. Podaním z 3. januára 2024 sťažovateľka súdu oznámila, že keďže je nepochybné, že išlo o omyl, ktorý bol zhojený tým, že žalobu následne podala na príslušný súd, trvá na tom, že ide o nulitný právny úkon a na podanie nemá súd prihliadať. Keďže úkon sťažovateľka považuje za nulitný, dané podanie nie je späťvzatím žaloby.

3. Mestský súd uznesením č. k. B1-2Cbi/8/2023-239 z 21. februára 2024 konanie zastavil (výrok I) a stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II). Podania sťažovateľky zo 7. novembra 2023 a z 3. januára 2024 posúdil podľa obsahu a zistil, že ide o späťvzatie žaloby. Sťažovateľkino vyjadrenie, že dané podanie nie je späťvzatím, považoval za zmätočné a v rozpore s prejavenu voľou sťažovateľky a ustanoveniami Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žaloba z 12. apríla 2023 bola na Okresnom súde Bratislava I podaná platne so všetkými zákonnými náležitosťami, pričom ide o podanie vo veci samej, ktoré sťažovateľka podala na tunajší súd skôr ako na Okresný súd Bratislava III. Sťažovateľka prejavila vôľu, aby konanie vo veci samej, ktoré iniciovala, nebolo vedené na tunajšom súde, a chcela, aby súd žalobu vyhodnotil ako nulitný úkon, čo však zákon neumožňuje. Podanie sťažovateľky je preto späťvzatím žaloby v celom rozsahu, a to z dôvodu omylu pri jej podávaní na nesprávny súd.

4. Mestský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že späťvzatie žaloby nebolo reakciou na procesné správanie žalovaného. Zavinenie zastavenia konania možno pričítať sťažovateľke, pretože z jej tvrdení vyplýva, že využila svoje dispozičné právo tak, že zapríčinila začatie dvoch totožných konaní, pričom aj v zastavenom konaní vznikli žalovanému trovy spojené s procesnou obranou a právnym zastúpením.

5. Opravným uznesením z 24. júna 2024 mestský súd vyhovel návrhu žalovanej a opravil II. výrok uznesenia z 21. februára 2024 tak, že žalovanej voči sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaná žiadala o opravu zrejmej nesprávnosti v písomnom vyhotovení uznesenia z 21. februára 2024, pretože mestský súd v bode 14 odôvodnenia uviedol, že žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania voči sťažovateľke v rozsahu 100 %, čo však nezodpovedá zneniu II. výroku, ktorým mestský súd nárok na náhradu trov konania stranám sporu nepriznáva. Tento zjavný nesúlad (zrejmu nesprávnosť) výroku a odôvodnenia v písomnom vyhotovení uznesenia preto súd odstránil v zmysle § 224 CSP opravou II. výroku.

6. Proti opravnému uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie. Rozhodnutie označila za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. V odvolacej argumentácii uviedla, že odôvodnenie II. výroku považuje za zavádzajúce až nepravdivé. Žaloba vložená do elektronickej schránky bola preukázateľne pripravená adresátovi Okresnému súdu Bratislava III. K chybe došlo len ľudským omylom spôsobeným pri výbere subjektu. Sťažovateľka zastavenie konania procesne nezavinila a z dôvodov

hodných osobitného zreteľa žalovanej náhrada trov konania nepatrí. Mestský súd z neznámych dôvodov začal konať až mesiace po omylom podanej žalobe, ktorú považuje za nulitný úkon, čo súdu aj oznámila bezodkladne po zistení, že konanie v prejednávanej veci prebieha. Lustráciou mal mestský súd vyhodnotiť, že žaloba bola podaná na nepríslušný súd a pokiaľ žalobu nepovažoval za nulitnú, mal ju postúpiť príslušnému súdu. Ak sa žalovaná na výzvu súdu k žalobe vyjadrila, sám mestský súd spôsobil vznik nedôvodných trov. Vedenie oboch konaní bolo spôsobené súdom, ktorý v rozpore so svojimi povinnosťami nepostúpil podanie na príslušný súd, resp. mal naň nahliadať ako na nulitný úkon, a nie ako na využitie dispozitívneho práva sťažovateľkou. To odôvodňuje využitie § 257 CSP.

7. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 3CoKR/67/2024-332 z 30. decembra 2024 opravné uznesenie mestského súdu potvrdil a žalovanej priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa krajského súdu mestský súd správne aplikoval § 256 ods. 1 CSP a na náhradu trov konania zaviazal sťažovateľku. Rozpor II. výroku uznesenia o zastavení konania s jeho dôvodmi je zrejmom nesprávnosťou v písomnom vyhotovení rozhodnutia, ktoré bolo dôvodné a opodstatnené odstrániť postupom podľa § 224 CSP. Opravné uznesenie nie je zmenou pôvodného rozhodnutia o trovách, ale odstránením zjavného rozporu medzi výrokom o trovách a vôľou mestského súdu vyplývajúcou z dôvodov rozhodnutia. Mestský súd správne vyhodnotil procesnú zodpovednosť sťažovateľky za trovy konania, čo uviedol v dôvodoch rozhodnutia, z ktorých je zrejmy súdom sledovaný zámer a právny názor smerujúci k priznaniu trov konania žalovanej. Tomuto zámeru nekorešpondoval II. výrok rozhodnutia, ktorý bol rozporný s dôvodmi a podstatnými úvahami, o ktoré mestský súd svoj výrok opieral.

8. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku sťažovateľky o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti opravného uznesenia. Stručnosť dôvodov rozhodnutia neznamená jeho nepreskúmateľnosť, rozhodujúce je, že mestský súd dostatočne zodpovedal skutočnosti podstatné pre vydanie rozhodnutia. Nedôvodnou je aj námietka sťažovateľky o nulite jej žaloby podanej na nepríslušný súd. Sťažovateľke ako práva znalej a kvalifikovanej osobe musia byť zrejme procesné účinky začatia súdneho konania spojené s podaním žaloby, aj keď nepríslušnému súdu. Omyl v súde, ktorému je žaloba určená, neznamená jej nulitu. Mestský súd túto nesprávnosť úvah sťažovateľky dostatočne a riadne objasnil v rozhodnutí, ktorým konanie zastavil. Krajský súd nevidí dôvodnosť aplikácie § 257 CSP. Na strane sťažovateľky neboli splnené žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by zakladali aplikáciu tohto výnimočného inštitútu CSP.

9. Uznesenie mestského súdu z 21. februára 2024 v časti II. výroku (o trovách konania) napadla odvolaním žalovaná, poukazujúc na nesúlad napadnutého výroku so závermi vyplývajúcimi z dôvodov rozhodnutia. Podaním doručeným 16. júla 2024 žalovaná vzala odvolanie späť s poukazom na vydanie opravného uznesenia. Krajský súd preto uznesením č. k. 3CoKR/63/2024-330 z 30. decembra 2024 odvolacie konanie zastavil a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

III.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka považuje uznesenie mestského súdu o zastavení konania z 21. februára 2024 v časti výroku o trovách za arbitrárne a nepreskúmateľné, keďže nie je zrejme, prečo by mala ako žalobkyňa, ktorá len poukázala na to, že ide o duplicitné konanie a nulitný úkon, znášať náhradu

trov konania, keďže nemožno hovoriť o tom, že by bola v konaní neúspešná. Sťažovateľka kritizuje nesprávny postup mestského súdu, ktorý vec nepostúpil ani sa ňou nezaoberal, nevyzval sťažovateľku na vysvetlenie duplicitne podanej žaloby, pred vyhodnotením splnenia procesných podmienok konania doručoval žalobu protistrane na vyjadrenie, a tým sám spôsobil vznik trov konania, svojvoľne posúdil podanie sťažovateľky podľa jeho obsahu ako späťvzatie. Sťažovateľka uviedla, že proti II. výroku uznesenia mestského súdu o zastavení konania nepodala odvolanie, keďže odvolanie len proti odôvodneniu nie je prípustné a s výrokmi uznesenia sa stotožňovala a súhlasila s nimi, a práve odôvodnenie mohlo byť súdom uvedené omylom, napríklad pri spracúvaní z iného vzorového podania.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy:

11. Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

12. Vo vzťahu k postupu mestského súdu v namietanom konaní, ktoré skončilo zastavením konania a opravou jeho II. výroku o trovách konania, sťažovateľka mala k dispozícii riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý využila, ale len vo vzťahu k opravnému uzneseniu. Odvolanie proti samotnému opravovanému rozhodnutiu v dotknutom výroku II o trovách konania nepodala, keďže, ako sama uvádza, odvolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné a s jeho výrokom (pred vykonaním opravy, pozn.) súhlasila. V tejto súvislosti však sťažovateľka opomína, že po tom, keď opravným uznesením súdu došlo k oprave výroku II uznesenia súdu z 21. februára 2024, doručením opravného uznesenia jej začala plynúť nová zákonná lehota na podanie odvolania proti opravovanému rozhodnutiu v dotknutom výroku II o trovách konania (§ 362 ods. 1 CSP). Napriek nepodaniu odvolania proti výroku o trovách konania sťažovateľkou sa krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 3CoKR/67/2024-332 z 30. decembra 2024 zaoberal aj odvolacou argumentáciou, v ktorej sťažovateľka poukazovala na nedostatok svojej procesnej zodpovednosti za trovy konania, a meritórne sa s ňou vysporiadal (bod 16 rozhodnutia).

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v časti namietaného postupu mestského súdu v konaní sp. zn. B1-2Cbi/8/2023 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

14. Vo vzťahu k postupu krajského súdu v napadnutom odvolacom konaní a jeho rozhodnutiu č. k. 3CoKR/67/2024-332 z 30. decembra 2024 ústavný súd konštatuje, že v ňom nevzhliadol porušenie označeného práva sťažovateľky na súdnu ochranu. Krajský súd riadne preskúmal opodstatnenosť namietanej arbitrárnosti či nepreskúmateľnosti opravného uznesenia, ako aj námietku porušenia

procesných práv sťažovateľky, ktorými odôvodnila svoje odvolanie. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd preskúmateľným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľky a dospel k ústavne konformnému záveru, že znenie výroku II o trovách konania, vychádzajúc z jasných a dostatočne formulovaných dôvodov rozhodnutia, je chybou písomného vyhotovenia a zrejmu nesprávnosťou, ktorá odôvodňuje postup podľa § 224 CSP. Vydaním opravného uznesenia došlo k oprave zrejmej nesprávnosti, ktorá nie je zmenou pôvodného rozhodnutia o trovách, ale odstránením zjavného rozporu medzi výrokom a právnym názorom mestského súdu vyplývajúcim z odôvodnenia rozhodnutia. Sťažnostná argumentácia bola v podstatných námietkach totožná s námietkami uplatnenými v konaní o odvolaní, na ktoré krajský súd poskytol relevantnú odpoveď (v bodoch 13 až 18 odôvodnenia). Záver krajského súdu v kontexte dôvodov a odpovedí na jednotlivé námietky sťažovateľky (ktoré ústavný súd nepovažuje za potrebné opakovať) je ústavne akceptovateľný a odôvodnenie napadnutého uznesenia je dostatočné.

15. Ústavný súd dopĺňa, že pri procesných úkonoch sa uplatňuje tzv. teória prejavu vôle a súd neprihliada na to, čo bolo voči nemu skutočne prejavené. Podania sa posudzujú z objektívneho hľadiska a súlad medzi vôľou a jej vonkajším prejavom sa nezohľadňuje. Pri procesných podaniach je preto bez významu omyl, tieseň, vážnosť alebo sloboda vôle. Nemožno uvažovať ani o platnosti a neplatnosti procesného úkonu, ako je to v hmotnom práve (pozri Sedlačko, F. In: Števec, M. a kol. Civilné právo procesné. Úvod do civilného procesu a sporové konanie. Praha : C. H. Beck, 2022, s. 225 a tam citovaná literatúra). Procesné úkony strán a ani súdu tak nedisponujú vlastnosťou platnosti. Nie je preto možné prisvedčiť argumentácii sťažovateľky o nulite, teda počiatočnej neplatnosti (*ex tunc*) jej žaloby podanej na nepríslušný súd, na ktorú podľa nej súd nemal prihliadať (pozri aj body 32 a 33 nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 350/2021).

16. Tvrdenie sťažovateľky o nesprávnom procesnom postupe mestského súdu v súvislosti so skúmaním miestnej príslušnosti, údajne spôsobujúcim priet'ahy v konaní, nemá oporu v relevantných ustanoveniach CSP (§ 40 – § 43 CSP). Miestna príslušnosť je jednou z podmienok, ktorých nedostatok je zhojiteľný (uskutočnením konania) i nepríslušným súdom, resp. začatím konania vo veci v spojení s nevyužitím možnosti namietania príslušnosti oprávneným účastníkom pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patril (spravidla vo vyjadrení k žalobe). V prípade, ak účastník nevznesie námietku miestnej príslušnosti pri prvom úkone, toto oprávnenie stráca. V prípade výlučnej miestnej príslušnosti (§ 20 CSP) súd musí skúmať, či je daná miestna príslušnosť na konanie bez ohľadu na to, či účastníci konania vzniesli námietku miestnej nepríslušnosti. Preto len samotné doručenie žaloby žalovanej súdom nemohlo mať za následok vznik priet'ahov v konaní, prípadne zavinený vznik trov konania. Naopak, vznik trov zaviniła sťažovateľka, ktorá, zistiac svoju chybu o podaní žaloby nepríslušnému súdu a následnému podaniu identickej žaloby súdu príslušnému s vedomím vedenia dvoch totožných konaní, zostala nečinná a neiniciovala zastavenie jedného z nich.

17. Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 3CoKR/63/2024-330 z 30. decembra 2024 je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená pre nedostatok relevantnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím a obsahom základného práva, ktorého porušenie sťažovateľka namieta. Predmetné rozhodnutie, ktorým krajský súd zastavil odvolacie konanie iniciované žalovanou a sťažovateľke nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej žiadne trovy nevznikli, nemá účinky takého rozhodnutia, ktoré by bolo spôsobilé porušiť označené právo sťažovateľky, preto bola sťažnosť aj v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

19. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť v čase, keď bolo konanie ako celok právoplatne skončené. Uznesenia krajského súdu č. k. 3CoKR/63/2024-330 a č. k. 3CoKR/67/2024-332 z 30. decembra 2024 nadobudli právoplatnosť 8. marca 2025 uplynutím úložnej lehoty rozhodnutia do vlastných rúk s fikciou doručenia. Podľa tvrdenia sťažovateľky v ústavnej sťažnosti označené rozhodnutia jej boli doručené 31. marca 2025. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu

: